

BoHéMa

Obálku prvního čísla BOHÉMY vytvořil Salvatore Vony, obálka tohoto čísla je linoryt od Jarryho.

OBSAH:

Josef Kainar 1962.....	1
J.A.M.Korovjev - Vzdálený večírek s Tristanem a mnoha jinými přáteli.....	2
J.A.M.Korovjev - Zkamenět.....	4
J.A.M.Korovjev - Plus ultra.....	5
J.A.M.Korovjev - ???????????.....	6
M.Zahrádca - Kresba pastelkou.....	7
M.Zahrádca - Kohout je ještě živ.....	8
M.Zahrádca - Kresba pastelkou.....	9
M.Zahrádca - Každý den znova končí den.....	10
Frank Mínek - Z mé korespondence.....	11
Jarry - Jakoby zůstalo nové to.....	14
Jarry - Volná představa myšlenky.....	15
Jarry - Linoryt.....	16
S.Dolej - Poezie.....	17
S.Dolej - Báseň o citronu.....	18
S.Dolej - Na pivě s Gellnerem.....	19
S.Dolej - Jak končí láska.....	20
Ralph Ententín - Déšť.....	21
Mák Wolantt - Noc.....	22
Mák Wolantt - Neděle.....	22
Mák Wolantt - Kartinky.....	22
Mák Wolantt - Nedokončená.....	22
Jarry - Patří k vzpomínkám /linoryt/.....	23
Virginia Olcott - In a Green Valley /přeložil Frank Mínek/.....	24
Virginia Olcott - The Cheese Cave /přeložil Frank Mínek/.....	26
Frank Mínek - Irdové.....	28
Izaak Chmeliček - Filosofie Argus.....	33
Izaak Chmeliček - N.N.3.....	34
Salvatore Vony - Genesis 2000 /kresba/.....	35

Já mám tři požadavky na každého,
kdo píše - a platí to stejně pro všechny druhy literatury.

- /1/ spisovatel musí mít záměr,
- /2/ talent,
- /3/ kázeň.

Z toho mě třetí bod zajímá nejvíc. /.../

Co myslím tou kázní?

Každé umění je svým způsobem rozhovor.

Ať s dvěma lidmi nebo smiliónem lidí.

A kázeň umělecké tvorby v lyrice, v próze

i v dramatu znamená přinutit se hledat a najít

tu maximální polohu, která by přesně

a srozumitelně mluvila s tím, na koho se obracíš.

Tuto kázeň postrádá často naše poezie a celá literatura.

Je to nejobornější umělecký požadavek

a má rozhodující, dalekosáhlý společenský význam.

Mít ji znamená najít pro nejvyšší, nejnáročnější

umění nejvyšší maximální sdělnost.

Josef Kainar 1962

Vzdálený večírek s Tristanem a mnoha jinými
přáteli

/text/

.....a na té zahradě se pak všichni seběhli kolem studny, zuřivě pumpovali a volali: "Po nás, ať přide potopa". Dementní chlop melousal do klávesnic zubů svých vlastních, pomalých úst, vrákal ocasem do krausensteineftwerku a stále minukolejel k poznamčeným hysterkám mimózních ky-ky-kyklopů. Máš v sobě něco víc, uhodil gongem o vytržené ucho a odplachtil v sladkém orgasmu do dalších mksa mokropes. Stůj, máš v sobě něco víc zelený lev - hermafredit, zkrátka mokrý pes se opřel o záda svého proklektaného kelísku na pohřební znesváčené sperma-siz much s očima proklečenýmafemánky pepánky opánky topinky a husího sádla. Zpěvačka se svlékla - co bude dál - pěnička se převléká - to už je dál, než májou dohlédnout skleněné kuličky z deliká vpedpatkovaných klukovských her. Pěnice zpívá, zpěvačka se dívá na své čerstvě vyperované hlasivky, její dosud měkké rty se probouzí do rybích pleutví. Máš rybu ve vlasech ušaudiané, zemdlené, knihomelné, fahe-lostní paví očko.

A s tímto propisprlaty promlouval kvyhoubovanému obrazu svých vks vlastních rozmozkovaných kvedlaček klaideva popřechedných pravzlyků, tak dokonale zatónovaných do zritmizovaných zhrbeninů, mezi herbáf obličejů. Lev s dalšího ušima za všechno máže za sebe, za pěnici, za postelololiznou zaspěvačku, za kuličku pavích ok zavzpomínaných do do akvária zeknovaných pláňů na vykroucení klíšťat z klasických knih. Ano, lev s hřívou v klováku za všechno máže krákorá fousatá vrána, mráketí se furt do pryč ten zlihlukryplí a ideoidiotičise lev. Kladi ves jej poučíme, my, účastníci skeropokopatepracoovního procesu. Krouť a krouť, já ho viděl tashle si zvrací do poklopce ten impotentní s erotosan.

První nedělová, čili popisaná vsuvka:

Máte zajisté pocit, jako by se rozlézal sirup chorobného davu na potrat a srouskající těla si epala do stehů další a další dlaně jako do chřtánu nenasytného klína. Bylo léto a v zadní třebání bylo jako v popřední zadání, nebo taky západní lebání, jak kdo chce.

Ale my jsme stále u pavího oka ve vlasech té zrůdy, toho demen-ťáka. Dementil vyfutrované lebky do dalších paherků kladic, mladie bezvyvynutých.....pechoutňašci kloviny jej deprimovaly a okna se vykláněla nad pozdelané pařáty s kopytem bez inkeustových kaněk. OPRAVDU VÚBEC NIC MU NESCHÁZELO. Jenom ty nohy fraňásku, že ano? skutečně ji viděl i když nevěděl kdy a kvůli čemu. Bylo to přestáříé vino, které jim lev nalil do krku a bázně, které pak pěnice a zpěvačka psaly byly spíše zprofanovaným hořčákem a rusem. A jeleni sou z toho

vedle, mimoňové vodporný. Dyť von stále molousá, krucinál musíš furt molousat ty hleněný gogoleme. Prošlápněte dadalibofovi ten jeho plesnivej ksicht, nebo housle to už je jedno. Zamotal děj, blecháč pecasný a slintá skoro jako moulousatel, slyšíte? MOLOUSATEL SLINTEL A LOUSINTEL, to oni nám krkaj do rám, progresové hospodský. A taky proto nemohly oba vůbec nic dělat, když na ně poslali lva s uchem, z něhož mu stále vypadávala ta rybí bulva a obajela je kamenama, zastupující tak výše uvedený přibližlý dav.

Druhá nedějová, čili popisná vsuvka:

Oba se věnovali odkazu jistých filosofů z počátku století a tak se lev ubitý pěnzpěvnými klauzulemi stáhl do opozice. Vpopředěné imá lebání se má každý jak chce.

Klobáseň vymodrala do dalšího bezvýznamu. Odkazník, neboli záveť se ponotářila, ale lépe ponotořila a vzpomněné pomníky rostly jako houby na stěnách rozmočených paneláků. Měl bys jít ospalče, už ze stůl stolů metou vlasy těch ostatních a zaplácané oči se zase kutálí, ty trumpetře. Měl bys jít ospalče, už ze stolů sbíraj ubrusy oslintané strokletci nadlitřá a tabákových prstů. Měl bys už jít, ospalče, už ze stolů sbíraj vlasy těch ostatních a už si tykáš se všemi číšníky.....

Poznámka bez souvislosti:

po celý rok chodí lidé k vrbám
a každé jaro jim uřezávají proutky...

ZKAMENĚT

Chvíle pláčou
nad vlastní bezmocností

zkamenět
v prolhaném momentu
rumové esence
hodinového milování

okna měknou deštěm
a houslovými klíči
líbání v tremolu
tlukotu ptačích srdcí
okna, za kterými se umírá

Slyšíte?

K

R

O

K

Y

NEKDO ODESEL
bez loučení

zkamenět
v prolhaném momentu
rumové esence
hodinového milování

bez loučení

...něco se zlomilo, ale šílený strojuvůdce urputně a křečovitě
dál zdímá rychlostní páku.....

zkamenět
před okny,
za kterými se umírá

PLUS ULTRA

Říjnově zbarvené listy
našich citů
nás vtlučkají mezi stěny
svých vlastních,
pracně vybudovaných
kleští stálého stavu

jsem zbabělci
vertikálního směru
jsem zbabělci
prokletých lásek
a velikých činů

"Již staří Řekové"-mápravě učebnice-"měli svůj Olymp"

vertikála pohledů
protíná něco.....?!
ubíhá někam.....?!

výkřiky hesel ještě nedolétly k obzoru a kladivo ideologie
dál buší do zbytků čistých duší...

Říjnově zbarvené listy
se už dávno nepodobají citům
stěny stálého stavu
se pokrývají dalšími vrstvami omítky
/kulisy v divadle také stavějí jinak/

velkohubé soustředění k budoucnosti

jsem hrdinové vertikálního směru
-----"-----"----- bratrských lásek
-----"-----"-----velkých činů

vůbec nic se nestalo
akorát učebnice
už nic nefikají o starých Římcích
a není čím psát.....

J.A.M.

KOROVJEV

????????????

.....
.....?
.....
.....
.....!!!!???

.....
.....!
.....
..... ?
.....
..... ?
.....????????
"....."!!
.....?
.....????????????
.....
.....????????!!!!!!!

..... a vy mi říkáte: "NAPIS TO".
copak opravdu necítíte
roubíky ve svých ústech
a zvrátky zprofanovaných slov
copak nevidíte ty kulisy?

M. Galbraith & Co

M. Zahrádca

Kohout je ještě živ

Zdáli se ozývá
ranní kokrhavý signál
Mistra Kohouta.
Má to zvuk
a 30' slepičích koket
jenom vzpomíná

Teď vyletí krocan,
řekl fotograf.
Nahá modelka se bude
moci obléknout
a nakoupit zrní,
aby kohout neměl hlad.

Každého mám rád,
ale kohouta míň než slona.

H. Zabrachco

M. Zahrádca

Každý den znova končí den

Oběšený Den se zvolna a pomalu
houpe na smyčce z posledních paprsků
zvláštních jako oblečená slepice.
Trochu připomíná parník
s vypíchlým okem a kotvou
hozenou do koruny vysokého stromu

Velice rychle vyprchává život
ubývá světlo
parník zavírá své jediné oko
a solidárně se potápí
/byl s Dnem jedna ruka/

Nad imaginární rakví
stojí s kloboukama v rukou
dva pohřební hosté
Tma a Já
Po tiché minutě se loučíme
Tma zůstává
ale Já se probouzím
s utrženou hlavou
a s rozvázanýma botama
do normálního života.

Na svůj den teprve čekám.

Koncem minulého roku jsem si v Lidové demokracii podal inzerát tohoto znění: Koupím Techniku hypnózy od Weitzenhoffera.
Zn.: Zaplatím požadované.

Knihu jsem sice nesehnal, zato mi přišla jedna jediná odpověď od pána, který zřejmě trpěl senilní demencí. Jak to s ním bylo doopravdy, to posuďte sami, otiskují zde v plném znění tři dopisy, jež jsem od něho obdržel. Na ten poslední jsem se už neuráčil odepsat. Pokud by snad někdo měl zájem o navázání kontaktu, milerád poskytnu adresu.

Frank Mínek

Poznámka: Hláška e psána zásadně jako o, hláška r psána zásadně jako v bez jakéhokoli rozlišení...

Lidová demokracie, inzertní oddělení, značka Zaplatím požadované

Vazeňí Pane

Krásná Lipa 2.X.81

Tež jsem Vazný zajemce z oboru filosofie yogi a pro pomoc, ke spravedlnosti ale neměl jsem k tomu dosud podmínky Jsem 66letí omilem dě domova duchodců dani? Kdyš by jste mě mohl navštíviti třeba Ván pokoj aspoň na jeden den objednali v Restauraci SLAVIE je to vedle továrny ELITE a tam je ulice Čelakovského 13 Školi nemám neb jsem byl sirota

Jinak jsem četl K Sezenský Plnost života a The mind its mystery and control. Jsem jako psycholog amateur nejlepš. odborník na světě který by řešil mezinárodní vztahy nejlépe

S pozdravem F.K. Čelakovského 13 Krásná Lipa 407 46

Cim jste povoláním a jake školy máte?

Mate jiste lepsi osud než ja, ale plani bych měl zase já o tom povídali bychom si potom

Jaké knihi jste četl? Můžete mě sdělit obsah Techniku hypnózi?

Pan Frank Mínek

Krásná Lipa 13.XII.81

Až se uvidíme řeknete mě abych Ván ukázal pl. péro na gumicku místo pístu a jak sevše naplňuje za 5 Kč a přitom možno v ruce 3 propisovačky z kapsy Jaké literární povídky píšete? O Tačkovou hudbu netřeba se zajímat o malířství ano už se franouzky? napřed německy a potom franouzky, anglicky mluvte jak je napsané později Ván to samo přijde to výslovnost Píšete prózu, jaký obor o čám? Chtel jste za mlade studovat nebo nejraději jako řemeslo se vyučit??

Čým byly rodiče o te hypnoze Ván taky něco mohu povědět že to

skoro někdy nebezpečí a sice takové že když medituje někdo se stává že se mu zjeví nějaké strašidlo a když se ~~lákne~~ potom utrpí pomatení smyslů Ceti jsem též o jednoho snad Belgického autora že to ~~strašidlo~~ nema sílu někomu ublížit ale jen zastrešit. O hipnoze jsem četl z knížky od různých autorů.

Rezervovat pokoj si musíte tam napsat v kterém ~~tydnu~~ a dni chcete cestovat aby jste večer byl v hotelu v Rumburku SEVER nebo Zelenkovu 2 dni za 120 Kč se dvěma lůžkami nebo se třema? Jestli máte kamarádi Kolik viděláte za měsíc? že spíte zasedne venku pod širím nebem? Tomu nerozumím jelikož prochládnete a za druhé je to za tohoto režimu nebezpečně že Vás mohou chuligani přepadnout a třeba zmrzačit

Co je to víno? Ja to vím a potom Vám to povím.

Cím jsou povoláním a vzděláním Vaše kamarády i rodiče? Ja bych měl návrh na zlepšení Rudeho Práva že by donej vešlo L.demokracie S.Slovo a Zemědelska a psalo ~~by~~ jen o tom nejdůležitějším Ja bych chtel cestovat po světě a potom bych otom napsal krátce věcně a srozumitelně Musel bych mít též 2 osoby jako osobní stráž neboť i vcizine jsou chuligani Nemáte strach z toho že se stale mluví o válce? Divím se že Vás nebaví studovat dálkově nějakou školu. Když by jste to vyslechnul už tím by jste se poučil už ~~xxxxx~~ ikdyž by jste zkoušky neskladal

Jaký jste elektromonter který zavádí do bytů elektriku? To ja jsem umel taky když jsem si přečetl knížku Elektrina nepromíjí nebo Elektrina slouží i škodí od F.Soukupa zkušebního komisaře Ja myslím že jako psycholog amateur bych měl nejlepší návrh na uspořádání dnešního neusporadaneho světa ve kterem trpí nejvíce nejsprávnější lidi Když se dostanete do větší knihovny hle-
~~xxxxxxx~~ dejte knižičku od Karel Sázemský prvi díl PLNOST ŽIVO-
TA To jsou základy pro hipnosu ale pozor je tam riziko o kterem bych Vám Vysvětlil osobně prý musí byt morálně založení a někdy pri ~~xxx~~ meditaci může videt strašidlo a nesmí se toho leknout jinak se stane pomatením Preji šťastné svátky které nejsou pro hodování a na hraní karet ale na modlení Pozdeji Ván napiš. jakou máte mít ????????/není možno přečíst/

Jak velký máte byt nebo domek?

????????mí proto jádna pani z Prahy že prý má knížku jakou vy jste hledal ale prý ji nechce prodat jen vymenit za astrologii chiromatii grafologii magic a podobné vědy knihu o yoge budhismu, snáře, herbáře knihy Julesa Vernea v puvodnich čer-

veních vazbách ještě některé jiné autori, a některé předválečné knihy dobrodružné, případně kovbojky Jestli máte velký byt mohl by jste si vymezit místnost pro archiv ten bude mít velkou cenu pro budoucnost a třeba by jsme tam měly kopie slavních obrazu Rembrandt Chogolla Picaso Když by jste se učil meditaci má být člověk duševně nejvíce kvalitny morálně jinak může byt poskození na nervech a rozumu Ja meditaci častečně umím a mohl bych Vám ji častečně vysvětliti Jestli by jste, k tomu mohl věnovat ale nějaké peníze že bych Vám otom mohl příležitostně podávat vysvětlení Kolik vyděláváte měsíčně?

Jaký na Vás dělá dojem když vidíte někoho špacirovat po ulici se psem? Případně jakou pokutu by jste zato navrhoval

S pozdravem F.K.Čelákovského 13 Krásná Lipa 407 46

Jakou hudbu máte rádeji filharmonii nebo dechovou kino jaký obor nebo divadlo? Který film se Vám líbil? Viděl jste film Žebravý student?

Jaké mají povolání vaši kolegové?

Libý se jim kalhoty texasky?

Jste zaměstnaní v komunálu?

Pan Frank Minek

Krásná Lipa 27.I.82

Jaké jste postavy vyška váha kgr Cvičíte sport box? Kyby Vás vnoci přepadly chuligani? Jak velký máte byt? nebo vás je více pohromade v jedné místnosti? Kolegové jsou řemeslnice? Když by jste mě pujčil nebo daroval 500 Kč vysvetlil bych Vám učení yogi a hypnotizmu To neznamena že by jste se to naučil nebo to se může naučit jen jeden zmlionu ale je tež přitom nebezpečí jak by se mohl pomátnout na rozumu když by to necvičil tak jak je to napsané anebo že by byl charakterně slabý To znamená musí byt 100% čestny Ja jsem otom četl od K.Sezemského

Pak Koolina profesora z Belgie a od brí Svami Sivonandy z Svatie vangličtině

Číst se to může vzdicky je to poučne i pro toho kdo se tomu neučí 100% ale má tam jiné věci nejcennější pro život z oboru psychologie a zoboru sousedských mezilidských a mezinarodních vztahů

S pozdravem F.K.Čelákovského 13

Krasna Lipa 407 46

Jakoby zůstalo nové to
krásně staré
pořád se míchalo v paměti
a žilo snámi

Nemáme rádi špatné nové i staré důstojnosti
oblečeny všedí.
Obdivujeme se novým i starým krámm
v růžových obalech!

Až na polích začnou růst náboje
a místo ptáků lítat stíhačky
a písek se zelenat
Pak s přesvědčením a věrný míru
nemohl bych žít na této zemi
plechových netopýřů!

Jarry

Volná představa myšlenky.

Je škoda, že je tady hluk a zima. Ale jinak jsem v docela dobré poloze ležmo. Předě mnou hoří cigárko a vypouští svoji duši. Modrý dým utíká do zeleného prostoru, zkaženého nesmyslností vět a rozkazů „lidské blbosti“. Je to neskutečné, a přece se to jednou skončí. V měřítku času za devět měsíců. Ten čas je ale tak nepřesný a pořád se protahuje, jako by pro něj neplatil žádný zákon. Nemá to cenu o něm uvažovat, protože mu stejně nevěřím. Může se stát cokoliv, a nic netrvá věčně. Ani ten čas každým omílaný. A vůbec bych datum zrušil. Lidé si vymysleli datum a teď se stali jeho sluhou. /Jako to všechno ostatní./ Jsou přeci lepší radosti, než se oblbovat a těšit se na to, co „bude“. Krása těšení, i když musí samozřejmě být, by byla čistější, a o to mi jde. Každý, i já jsem ovlivněný časem a bude mi ještě dlouho trvat, než se toho zbavím. Stejně by bylo krásné, kdyby se svět začal vyvíjet jinak a my bychom to mohli posoudit, či měli možnost se do tohoto světa vtělit a žít jinými emocemi života. Nechci se dotýkat života a žití. Je to velice složité, protože podle našich zákonů láska bez nenávisti existovat nemůže, tak jako mír bez válek. To je ale složitější, než jak se to takhle napíše. Myslím si, že některé závislosti na sebe vázané lze předělat do krásna. Stejně by se dal vyvinout úplně jiný život. Krásnější se silnějšími emocemi, kdyby se člověk nezačal vyvíjet v závislosti na své existenci. Proto odsuzuji idealistické názory, že Bůh stvořil člověka..., který je Bohem ovládaný. Člověk se musel vyvíjet sám, a to podle složitého procesu vývoje celého tvorstva. V životě byly člověku vytvářeny podmínky pro různé boje o svou záchranu. Vznikaly nebezpečné momenty pro jeho vývoj. Člověk se naučil krutosti a LÁSCĚ!

Jarry

Jerry

S. Delej

P o e z i e

Nejlépe se strká čtverec do vršku,
když máš v něm oživlého motýla.
Pravepisné chyby lze svést na tužku,
vše tmavé vidět do bíla.

Kouř vyhaslých sopek smrdí z výfuků,
je na stole i na sádkové hlavě.
Nikde ti nedá kneflík na ruku,
na oběd v hospodě, kde jí se zdravě.

Řešení je známé každé peněženice,
skládá si mince do úhledných stříšek.
Život je na podpis, a láska v téhle směnce
pouští bubliny do podměrečných výšek.

Kořeny živí umělým hnojem,
přesazuje mozky a roubuje děti.
Čte i z pod víček každý pojem,
shrabuje bez výběru erotické smeti.

Nejhůře se žije čtverec lhovosti,
když máš v kapse zabitého motýla.
Na jídle jsou dneska jenom kosti,
a poezie, poezie uhnula.

/ březen '82 /

S. Dolej

B á s e ň o c i t r ó n u

Citrón je nedobrovolný dárcce.

Jak se cítí při rozkrajování,
když tuší,
že mu přeseknou páteř,
amputují konce
a krev vymačkají v lisu?

Brání se a vyděšeně kutálí?
Prohází před nožem
nebo v předsmrtné křeči
strne pod lesklým pohledem ostří?

V jednotlivých dílech
se mu ve vteřině
promítají osudy
celé citrusové generace,
Kdyby mohl, strachem zezelená
a omátl.

Ale tato výsada je jenom pro nás.
Dobrovolné necitróny.

S. Dolej

N a p i v ě s G e l l n e r e m
/ staré téma /

Sešel jsem se v hospodě s Frantou Gellnerem.
Objednal pivo, předtím jsme pili rum.
Noc lovila svým tmavomodrým keserem
a startky chutnaly jako opium.

Říkal, že dlouho nekouřil, má něco s plicemi,
dýmka zahodil snad někde v zákopech.
Upustil nedopalek, nohou ho zašlápl na zemi
a ještě chvíli nemoh' chytit plný dech.

Když dopili jsme, zvedl se trochu nejistě.
Chtěl objednat pivo pro celou hospodu.
Řek' jsem mu: "Franto, trochu víc zakřište."
Ale to už zas seděl a díval se do stolu.

"Napiště dnes něco, jen několik řádků."
Krátce se zasmál. "Dávno už přece nežiji.
Musel bych se vrátit doba o pár pátků.
To nechci. Víím, že by mě znovu zabili."

S. Dolej

J a k k o n ě i l á s k a

V našich očích je utajený smutek.

Věřili jsme chvíli ve veliký skutek.

Teď skrýváme city za vyčtené věty.

Žijeme přece pro rozdílné světy.

Nehledáme lásku, jenom erotiku,

vnímáme ticho ve zdvojeném křiku.

Pečlivě vaříme zrezlou tvrdou vodu

a stovky nezletilých pracují na porodu.

Všichni jsme zločinci sami v sobě,

krademe radost a prorůstáme k době.

Pletem se pod nohy jak vlákna rohože

a naše milování jsou jenom soulože.

Svazečky bankovek schováváme do prádla

aby nám na těle ta vůně zesládla.

M Á K W O L A N T T

NOC

nahé zpěvačky
létaly v nekonečném prostoru
ve vývrtekách z pohřebních hostin
Jidáš se smál vlastnímu pláči
a vykrajoval dírky v ementálském sýru
dvořané se ukláněli až hlavami naráželi
do kamenných desek před popravištěm
závist se dívala kukátkem na finálový děj
dobře maskovaných loutek, jejichž nitky
se každou chvíli nebezpečně napínaly do ticha
noc tahala na provázku hříšné hvězdy
a vyplácela zrezivělou černou tyčí
dosud nenarozené bohy
bezzubý Zeus urputně mlátil
odřeným žezlem do našich duší
pomalu seznaval, že je čas
jít křížovou cestou k snídani
protože Kristus již rozlil
do pohárů hořký ranní čaj
kouřilo se ze země a já se probouzel
s pocitem dávno oplakaných upířích radovánek

NEĎELE

černé oko
mrkalo na slepé báby
a malování psi
štěkali na pohřební hosty
stmívalo se ze stolů
a nahé židle
dopíjely čas
z bezzubých úst
falešných zlatovlásek
na dně podlahy
sedělo zlaté tele

KARTINKY

Obrázky z výstavy ti tiše leží na stole
komické čáry zase pomalu našly zprávný rám
tóny se linou mrtvou krajinou pokoje
a vytvářejí chuť polyfonního zátiší
neurotický mráz zpřádá nitky naděje
na tabulky skla a řve až pod kůži : "léto je dávno pryč"
minulost se podobá spojeným nádobám
a čas žertěř se drze směje za oponou
proč říkat ještě bezvýznamná slova
když hudba je již zpoloviny pryč
a druhá strana desky
je stejně černá jako první

NEDOKONČENÁ /Janě/

prokopíroval jsem svou lásku až na pátou stránku
a ty /držice mě za ruku/ usínáš za hradbou erotických
svátků
bojím se dalších obrazů popůlnočních nedokončených doteků
bojím se minut které žiješ v rumových závratích /zpěněná/
chtěl bych Tě vypít a mít v sobě /lásko/

Patri kuzpomiukam

The children's bookshelf

IN A GREEN VALLEY

and other stories
compiled and edited by

B.R.Buckingham

Copyright, 1934, by Ginn and Company

Translation for Czech readers by FRANK MINEK

No selection or part thereof may be reprinted from this book in any form without permission in writing from the publishers.

Dětská knihovnička:

V ZELENÉM ÚDOLÍ

a jiné povídky
sestavené a vydané

B.R.Buckinghamem

roku 1934

Pro české čtenáře přeložil FRANK MINEK

Žádný výběr ani jakákoli část této knihy nesmí být přetištěna bez písemného svolení nakladatele.

Virginia Olcott

In a Green Valley

V zeleném údolí

Ve Švýcarsku, kde sníh pokrývá vrcholky hor lesknoucích se na slunci, kde zelené zpěněné vody se řítí po skalách dolů do údolí, v nichž jeleni řičí v říji, právě tady se vyrábějí slavné švýcarské sýry. Tady, v těchto alpských údolích, v malých rušných továrničkách, zrají kulaté nebo různě zformované, tak delikátně vonící, bledě žluté sýry.

V jednom z mnoha jasných a slunných údolí stojí malá továrnička na sýr. Je to hezký velký dům s lesklými cihlovými stěnami, střecha je pokryta červenými taškami a úplně nahore se tyčí několik vysokých komínů. Alpeké štíty se táhnou jako obrovský modrý stín po obzoru. Na jejich úpatích jsou horaké pastviny, kam se léto co léto shání dobytek na pastvu. Po celý den odtud zaznívají veselé břínkavé rolničky.

Tony, farmářův syn, přijel dnes se svým dvoukolákem ještě před západem slunce. Dojičí krav byli už dávno pryč a Tony musel sám nadojit mléko a přivést je do továrničky. Spěchal, protože velice rád pozoroval dělníky při práci. Postavil dvoukolák před vrata a vypřáhl svého tažného psa.

Tom měl dnes velmi dobrou náladu. Upletl si věnec ze skalních růží a pověsil jej velkému tažnému ovčákovi kolem krku. Držadla dvoukoláku si ozdobil dlouhou trávou. Tonyho sluncem opálená tvář zářila štěstím. Měl radost z toho, že dokázal uzvednout tři těžké mléčné konve ze země.

Jeden z dělníků vyšel z boudy, aby odnesl konve s mlékem do-

vnitř. Tony šel za ním, ruce v kapsách své zelené sametové vesty a rozhlížel se kolem.

Byl velmi hrdý na to, že smí chodit po továrničce a dívat se, jak se sýr vyrábí. Farmáři, a samozřejmě i otec Tonyho, prodávali své mléko do továren. Továrna, ve které se teď procházel Tony, byla jedna z nejnovějších a také nejmodernějších továren v této končině. Byla vybavena elektrickými stroji a obrovskými podzemními prostory, v nichž se sýry nechávaly uležet, aby tak dostaly svou charakteristickou vůni, než se konečně zabalí a odešlou na trh.

Zatímco muž vážil mléko, Tony se procházel mezi dělníky v čistých bílých šatech, kteří živě pracovali u velkých měděných kotlů, naplněných mlékem, z něhož se sýr vyráběl.

Tony často pomáhal otci dělat domácí sýr v malé chatrči blízko jejich horské usedlosti, a tak dobře věděl, jak se sýr vyrábí. Mléko se zahřívá nad ohništěm ve velkém měděném kotli. Zpěněné mléko se neustále promíchává velkým ~~širokým~~ placatým veslem. Za chvíli začnou plavat v mléku bílé kousky tvarohu. Mléčná vodě, která pak zbyde, se říká syrovátka. Tvaroh se lisuje v dřevěné formě, dokud z něho nevznikne sýr.

Zde v této továrně však byla výroba sýra pro Tonyho mnohem vzrušující. Tony sledoval osm set liber zčeřeného mléka, jak se ~~skládá~~ sráží na husté chuchvalce tvarohu pohupujících se sem a tam, nahoru a dolů, jako sněhový poprašek ve žluté syrovátce.

"Tony!" volal dělník, "pojď sem! Už ses dost vynadával, pomoz mi odnést tenhle sýr do solírny." Muž ukázal ~~skládá~~ na řadu širokých dřevěných forem naplněných vylisovaným sýrem.

Muž s Tonym naskládali formy na ~~skládá~~ a pak ji společně odtáhli do solírny.

"Tak na tomhle místě naše pěkné sýry zrají a za několik týdnů dostanou svou mořskou příchuť," usmál se muž, když anášel formy z káry.

Tony mlčky přikývnul. Moc se mu tady líbilo. Továrna byla rozlehlá, čistá a rušná. Tony poklepal prsty na jedné z velkých kotlů naplněných slanou vodou, v níž se vznášely bochníky sýra. Náhle ho napadlo, kam se asi všechny tyhle sýry podějí, když je vyndají z jejich slané lázně?

„Sklad je dole," pravil dělník nato, jako kdyby ~~skládá~~, na co Tony myslí. „Chceš se tam podívat?"

Tonyho modré oči se rozzářily. Muž ukázal na dveře. Tony na nic nečekal a vrhl se dolů po schodech.

Dole stanul a spatřil dlouhou, temnou místnost. Od podlahy až ke stropu zvedaly se dlouhé řady policí. Tony byl přesvědčen, že i

kdoby se celou zimu učil matematiku, nikdy by tu nepřehlednou řadu
zlutých, leskle zlatých, i bledě zelených sýrů, nikdy nemohl spočítat!
Byly tu sýry jako chromná kola od káry, sýry jako velké kulaté
talíře, sýry jako gigantické bloky. Ležely na policích a dozrávaly.

Cinkylinkycink! je slyšet tovární zvon. Je čas jít domů, Tony se
vracel se svou károu a velikým ovčákem po klikaté cestě, která vedla
k jejich malé horské usedlosti. Dneska bylo po celý den krásně!

Teď už se však slunce začalo schovávat za jedlémá, vzduch stal
se chladnějším a Tonymu bylo docela zima. Měl hlad a jeho mysl teď
zaměřovala předatava chutné večeře, kterou mu doma připravila ma-
minka. Jistě mu uvařila brambory a fazolovou polévku a Tony si pak
ještě vezme pořádný kus sýra s opékaným čerstvým žitným chlebem.

Z nízkých Alp sem zaznívaly rolničky. Tony poklusal vedle psa
a zpíval si sterou písničku pasáka dobytka:

Há! Á! Há! Á!
Krávičky moje, poďte se vydojit!
Poďte sem všechny ke mně,
bílé i černé,
i vy, strakatá telátka,
a staré kravičky také!
Pod dubem, tam vás dojit budu!
Krávičky moje, poďte se vydojit!

Virginia Cleott

The Cheese Cave

Sýr z jeskyně

Na farmách půvabného Bretaněska
ve Francii píkají prostí farmáři svým kravám královny, vždyť jejich
mléko z nich dělá bohdě!

V jiných částech Francie mohou titul královny obdržet stejným
právem i ovce! Z jejich chutného mléka se už přes dvě stě let vy-
rábějí velmi dobré sýry. Vlnký vybraný tvaroh, který je vonavý, ble-
dě zelený a poteškovavý ještě tmavějšími zelenými skvrnkami - urči-
tě tento druh znáte! Je to Roquefortský /čti: rokfortský/ sýr!

Tam, kde zelené vlny biskajského zálivu narážejí proti jihozá-
padnímu pobřeží Francie, tyčí se nad pobřežím Biskajská vsočina,
její údolí jsou pokryta hustou svěží zelenou trávou, ideální pastva
pro ovce! Muzikálními útesy žijí lidé už od pradávna. Ale jeskynní
člověk ještě neznal Roquefortský sýr!

Roquefortský sýr je znám teprve něco málo přes dvě stě let.

prostřed květinami posetých pahorků žil kdysi malý pasáček ovčí se
vna stádečkem. Jednoho krásného rána vyháněl své ovečky nahoru do
trání na pastvu. Svůj skromný oběd - obložený chléb s čerstvým sý-
rem - ukryl si do jedné z četných jeskyněk ve srázu.

Pak se strhla prudká bouře. Přehrnula se nad mořem a biskajskou
vsočinou. Malý pasáček rychle sehnal své ovce dolů do bezpečí. Už
měl čas, aby si došel pro svůj sandwich, nechal ho ležet ve vlhké
jeskyni.

Týden za týdnem ubíhal. Teprve po dlouhé době přišel malý pasá-
ček se svými ovci v ta místa. Bylo poledne a pasáček dostal hlad.
Něco ho přivedlo zpět do jeskyně, kde na vlhkém kamenu našel svůj
opomenutý sandwich potažený světlou zelenou plísňí.

Hladový chlapec přišel k té podivné masce. Jak lahodně to voně-
lo! Pasáček vzal sandwich do ruky a opatrně ochutnal. Ach! Takovou
dobrotu ještě nikdy v životě nejedl! A jakou to má jemnou štiplavou
chuť!

Schoval si kousek ^{sandw} sýra a udiven běžel zpátky do vesnice, kde
ho nabídl vesničanům k ochutnání. Všem se zdál sýr velmi dobrý.

Po této události snesli roquefortští fermáři všechny svůj čerstvý
sýr, rozdrobili na něj chléb a odnesli ho do vlhkých jeskyněk v horách.
Tam nechali sýr uležet tak dlouho, dokud nezezelenal.

A takto tedy byl objeven roquefortský sýr.

I.

Zesněženou lesní cestou jede dostavník. Kočí zkřehlými prsty pobízí koně k rychlejšímu poklusu. Zima roku 1595 byla neobyčejně krutá. Mrzne a kočí i zvířata vydychují páru. Dostavník sjíždí s kopce a koně teď trochu zrychlili.

„Už tam budeme?“ volá z dostavníku čísi hlas.

„Ještě ne, ale za půlhodiny už musíme být na místě,“ odpovídá zdvořile kočí a méně zdvořile si bručí pod vousy, „to by mě zajímalo, proč vlastně jedeme takovou dálku v tomhle psím počasí..., kat, aby je spral, vytáhnout mě na takovou cestu..., kdyby to bylo aspoň v létě...“

„Říkáte jste ještě něco?“ ozval se stejný hlas jako předtím.

„Ne, pane ministře, to já si jen tak prozpěvuji...,“ odpovídá kočí.

„To je zajímavé, pane vrchní rado,“ pronesl po chvíli tentýž hlas, který se před chvílí ptal kočího a jehož majitele kočí tituloval ministrem.

„Co jste povídal?“ ptá se jeho společník.

„Říkám, že je zajímavé, jak ten člověk může být tak optimistický! Zpívá sá i v takové zimě!“

„Ha, ha,“ kýval hlavou oslovený, zatímco kočí venku nevěděl, co pana ministra tak zaujalo, a mružel si pro sebe: „Kdyby jim ty holohlavy lebky chtěly v té prokletý zimě zarznout..., hijé!“

V dostavníku kromě pana vrchního rady a ministra už není jiných cestujících. Oba společníci sedí zde proti sobě, pohodlně rozvaleni na sedátkách, zachumláni v hustých kožíšcích. Jejich nenucené chování prozrazuje, že jde o urozené osoby.

Ministr je statný, vysoký a urostlý šedesátník. Sedí neklidně a občas pokyvuje hlavou. Na první pohled je vidět, že jde o člověka rázného a přímého, neschopného ~~žá~~ lži a přetvářky.

Jeho protějšek, vrchní rada, je mladší, nemůže mu být více než pětadesát. Je menší postavy, obtlouklý a po jeho kulatém obličejí jakoby se rozprostíral výraz jakési božské nevinnosti. Uměl si získávat lidi hned napoprvé, ale také je zase snadno ztrácel, když lidé poznávali, že je jeho navinně vyhlížejícím obličejem skrývá se přetvářka a faleš. Byl to typický diplomat. Lhal v zájmu státu a v zájmu svém. Ačkoli nepocházel z bohaté šlechtické rodiny, jeho státnické ~~ix~~ schopnosti ho přesto vynesly hodně vysoko. Vrchní rada rád lichotil, a stejně tak dobře věšel lidi. Byl nejobávanějším člověkem v celém Irském království.

Teď oba drahnou dobu mlčí. Zatímco vrchní rada sedí klidně, ne tak ministr. Nervozně pohazuje hlavou, každou chvíli odhrnuje záclonu s okna dostavníku a vykukuje ven a křičí na kočího: „Už tam budeme?“ Ale kočí má pořád stejnou odpověď: „Ještě ne, pane ministře! Ještě půlhodiny jízdy!“

„To říkáš pokaždé, kašpara jeden!“

„Spletl jsem se asi,“ odpovídá kočí na tuto výtku monotónně. Neodpustí si při tom tichou poznámku: „Nevím, kdo z nás dvou je větší kašpar...“

„Řikal jsi ještě něco?“

„Ne, to já si jen tak prozpěvuji...“

„Pane ministře,“ ozval se teď zase vrchní rada, „zevřete, vždyť sem táhne!“

„To je zajímavé, ten kašpar si pořád ze mne dělá blázny...“

„Tak ho dejte popravit a je to! Však vám pořád říkám, že jednáte s lidmi moc měkce, a to se nevyplácí. Lidé si zuecítě dr-
žet hezky daleko od těla, aby nekousali. Aklyž to nejde, na popreviště s nimi, neboť jakmile něco jednou člověk promine, musí promíjet vícekrát, a to je nebezpečné. Lidé snadno vytuší vaši slabost. Proto se poddaní musí trestat za každý přestupek, jinak by jejich acte k vrchnosti mohla jednoho krásného dne padnout a mohlo by dojít ke vzpouře. A ta už se sakramentky těžko potlačuje. Musíme však zhasínat i malé jiskřičky, abychom udrželi lid v poslušnosti. Bestak se mi poslední dobou zdá, že poddaní jsou nějak moc rozjaření, bude třeba zase trochu zvýšit daně, aby jim trochu zchladla krev v žilách...“

„Já ale přece nemohu popravít kočího, kde bychom pak tedy sebrali jiného?“ namítá ministr.

„Tecky vám neříkám, aby ~~stejně~~ ho popravil hned!“ říká znechu-
ceně vrchní rada a v duchu myslí na to, jaký je ten ministr ve-
líký trouba, „stačí, když ho dáte popravít, až se vrátíme do Pi-
storíku!-----Mimochodem, znáte, pane ministře, našeho
slavného alchymistu Adolfa Čiperu, který vynalezl tolik skvo-
lých věcí?“

„Samozřejmě, že znám..., ale poslední dobou o něm není ně-
jak slyšet, říká se, že snad umřel...“

„Skutečně se to říká, ale nikdo neví nic konkrétního! Musel
jsem ho totiž odstranit!“

„Ale! A pročpak? Čím se provinil?“

„Přišel jednou k mému stolu na hradě, myslím, že se ten-
krát slavily Jeho Veličenstva krále narozeniny, a zřejmě roztr-
žit a neuvědomuje si dobře, kde se nachází a co činí, zapomněl

přede mnou smeknout klobouk!"

"A za to jste ho dal popravit?" nechápe ministr.

"Jak se můžete takhle ptát, kdybych tento jeho počin ponechal bez potrestání, bylo by to poškodilo moji šlechtickou čest! Viděl to král, viděli to pozvení, vidělo to služebnictvo a všichni čekali a byli zvědaví na to, co udělám. Teď se ani neodvažují zeptat se, kam Čipera smizel, protože mají strach! Pamatujte si, pane ministře, že strach je nejlepším a nejideálnějším prostředkem k udržování poslušnosti!"

Oba teď zase chvíli mlčí. Ministr je netrpělivý a znovu se vyklání z dostavníku.

Ale panu vrchnímu radovi je zima. Tahá ministra za ruku? "Proboha! Mějte trochu trpělivosti! Takový mráz a vy otevíráte pořád okno...?"

"Musíme se přece dovědět, kde jsme!"

"Pane ministře, buďte aspoň trochu ohleduplný, konec konců myslím, že tahle cesta je nesmyslná..., měli jsme přistoupit na můj návrh..."

"Nedá se bohužel nic dělat, pane vrchní rado, musíme se podřídít poslední vůli našeho krále!"

"To ano, ale v takovém nečase jsme se nemuseli tráčet takovou dálku. Stačilo udělat menší podvůdek, ostatně král měl posledních deset let ubyté mozku, jeho testament je naprosto nesmyslný!"

"Ale přece nemůžeme jednat jinak! Vždyť závěť byla při pohřbu Jeho Veličenstva čtena veřejně."

"Stejně jsme královu poslední vůli mohli nějak obejít. Každý přece musel vidět, že král před svou smrtí vyváděl jen samé hlouposti. Považte, pane ministře, že král jenom za poslední rok svého panování zrušil robotu, vydal nařízení, že v každém větším městě musí být útulek pro přestárlé, pro které se má třikrát denně vařit jídlo na státní útraty a kdoví co ještě. Jedině blázen tohle může udělat. Co to dalo práce, než jsem ty prapodivné výsady zhyčkaného lidu zase zrušil. Málem došlo k povstání. Jak se jednou lidu povolí, je zle! Já říkám, že král před svou smrtí nebyl příčetný!"

"Že to říkáte zrovna vy, byl jste přece s Jeho Veličenstvem jedna ruka!"

"Hm, to bylo kdysi," mávl rada rukou, "dneska je situace zcela jiná. Stejně jsme nemuseli jet až sem, nadto v takovém nečase!"

"Ale co vás nemá, kdyby se to provalilo, tak přijdeme všichni o krk, znáte přece naše poměry!"

„O krk bychom přišli jedině vaší vinou, kdo nerad připravuje jiné o krk, přijde o krk sám, to je železný zákon království! To se dá ovšem dělat, zachováme se tedy přesně podle instrukcí, když o to, pane ministře, tak stojíte. Taky mohlo naše Veličenstvo odkázat trůn svému synovci donu Juanovi a bylo to bez problémů. Vůbec se divím, že to donu Juana neurazilo, když dal král přednost člověku, kterého ani neznáme!“

„Taky je mi to divné, při čtení závěti se don Juan choval zcela klidně. Obával jsem se, že bude chystat vzpuru, ale zatím to vypadá, jako by se smířil s tím, že nebude panovat.“

„Měl jste přistoupit na můj návrh, pane ministře, a buď dosadit na trůn dona Juana, anebo někoho z ušlechtilého rodu?“

„Ale pane vrchní račo, vždyť by každý poznal, že jsme nesplnili králova poslední vůli!“

„No a? Tak by se pár lidí pověsilo, a nikdo by nic nepoznali! Ať tak, či onak, když jste nechtěl dosadit na trůn někoho ze známých urozených rodů, mohli jsme sebrat na ulici posledního žebračka a korunovat ho. Bylo by to lepší, než jet sem do těch pitomých Čech!“

„To by nebylo nejšťastnější řešení, na tenhle podvod by se mohlo snadno přijít. Došlo by k třenicím-----!“

„Ale dejte pokoj s vaším ustavičným strachem. Už po několikaleté vám připomínám: na co máme šibenici?/!/"

„Pane vrchní račo, šibenici se vzpourea neuhasí, nanejvýš ještě víc rozšíří!“

„To když se dělá kolem poprav malá publicita!“

„Ale stejně nemáme na vybranou, musíme jet až sem!“

„Povězte však, pane ministře, že kvůli závěti Jeho Veličenstva se trápíme už skoro měsíc přes Španěly, Francii, Itálii a Rakousko do nejzapadlejšího kouta českého království.“

„Nedá se nic dělat. Jeho Veličenstvo mělo devět žen, a ani jednoho potomka. Měl jste mu, pane vrchní račo, obstarat schopnější ženy...“

„Obávám se, pane ministře, že v tomto směru manželky Jeho Veličenstva za nic nemohly!“

„Tak jste mohl aspoň jednou zasáhnout vy, když vám tahle cesta není po chuti!“

„Ale to je stejně zajímavé,“ snažil se rada převést řeč neobratně jinak, „že tady mluví úplně stejnou řečí jako u nás v Irdech...“

„Ó ano, je to podivuhodné, ovšem traduje se jedna velmi stará pověst o tom, že kdysi praotec Čech poutáhl na horu Říp

a rozhodl se tam zůstat, poškorpil se velice s praotcem Irdem. Praotec Ird si tenkrát nadměrně dopřál medoviny a vytkl velmi ostře praotci Čechovi, že jeho nová vlast má jeden velký nedostatek! Chybí jí totiž moře! To praotec Čecha velmi rozezličilo, takže už druhý den musel praotec Ird se svou družinou opustit Čechovo ležení. Tak se stalo, že Čechové zůstali okolo Řípu, zatímco my Irdové jsme se usídlili tak daleko od české země, že je to událost, když někdo z českého království zavítá k nám---co to? Zastavujeme!"

"Jsme na místě," zahulákal kočí do okna tak hlasitě, až se ministr i rada ulekli.

"Blázne!" zařvali oba téměř současně, "to musíš tak řvát!"

Ministr a rada vylezli pomalu z dostavníku. Začalo svítat. Mohlo být asi kolem sedmé hodiny ranní. Oba státníci cestovali do Čech přikrytí pláštěm zimní noci.

/pokračování v dalším čísle/

2. Člověk v rohu.

Každému je souzen a každému náleží. Každý ho vlastní a každý by ho chtěl lépe poznat. Koho? Člověka v koutě svého pokoje. Sedí na veliké nehmátatelné židli, má nohu přes nohu a mlčí. Nevíme, odkud přišel a co chce. Nevíme, jak ho máme oslovit a na co se ho zepřát. Zná všechny naše touhy a sny, zná naše ~~mlčení~~ a výkřiky. Nikdy nezačne mluvit první a neskončí rozmluvu poslední. Dobývá naše srdce svou křišťálovou pokorou, která nás sraží na kolena. Nevíme, na co čeká a proč právě On je tu s námi, v tom hluchém pokoji, když srkáme večerní kávu na každodenním pozlaceném tácku. Slyšíme hudbu zcela neznámou, až trochu zamrazí. A člověk v rohu stále sedí a koutkem oka si prohlíží naše tváře, na kterých spí něco, co se zapomnělo v probudit, co dříve zaspalo, co dříve. Občas se pohne, aby nám dokázal, že je stále živý na té bílé židli v rohu. Nikdy nás nepožádá o sklenku vody, a přesto cítíme, že bychom mu ji měli podat. Ihned však tuto myšlenku zaplašíme, neboť nevěříme přeludům i v tak pokročilé době jako je čas našeho hadího svlékání (viz dále). Na dně studny jeho oči stále klíčí nějaké zapomenuté zrno a občas před smrákáním, když přijde ta chvíle, posadíme se proti němu a ukážeme své okovy. V tom gestu není nic bezmocného. Jen trochu smutku a snad i trocha pravdy (pokud kdo z nás ještě vlastní takový přepych).

Druhý den ráno necháme na věšáku zbytky své čisté kůže a odění ~~u~~ v té vlčí, kráčíme do zaměstnání. Nutno podotknout, že ani jedna z obou nám moc nesedí. Ale člověk už je takový. Na člověka v rohu zapomeneme, neboť se musíme bránit vlivům vnějším. Systém obrany je vypracován u každého jinak. Je to podvědomý reflex, který bývá občas na obtíž, ale při běžném styku s těmi druhými je nezbytný. Člověka, který nechá doma trumfy své obrany, bych přirovnal k roztržitému úředníčkovi, který v únorovém mrazu zapomněl ráno doma svůj zimník a vyšel do ulice jen v košili a v saku.

Obrana je dvojitá. Aktivní a pasivní. Typ aktivní: "bojím se, že mne zraníš, proto bodnu první". Typ pasivní: "bojím se, že mne zraníš bodnu se raději sám." Následky jsou stejné v obou případech. Zůstávají jizvy, kterým se jedinec neubrání. Jak se pak na ně dívá, je věc jiná. Typ aktivní ováže své šrámy hadrem - "život jde dál." Typ pasivní před vámi naopak vyhrne rukáv: "podívej, chlapečku, tohle někdy dělá život."

Vratme se ale zpět do našich pokojů k našemu člověku, co tam stále sedí, mlčí a občas se pohne. Výše zmíněné jizvy jsou totiž živnou půdou pro jeho existenci. Ne, není to ďábel, který by se z nich radoval, není to těšící babička, která fouká na bolistku (za obojí bývá považován). Ty šrámy jsou jen to, co nás s ním pojí. Jakási tajná pokrevní přísaha. On to ví, a proto nás nikdy neopustí. Zatímco my ji jen tušíme hluboko v podvědomí. Ten člověk je obrazem našeho lepšího JÁ. Je to ztělesnění naší nejintimnější části duše, kterou dobře neznáme, stejně jako neznáme ~~život~~ jeho. Ta část duše nemluví, mlčí, ale o b č a s se p o h n e. Je tedy živá a navíc - nezničitelná. Ať už jsme milionáři a jezdíme o víkendech v mercedesu na Long Beach, nebo jen potulní brusiči nožů na periferiích městečka regionálního významu.

Den hoří rámem
a otvírá svůj chrám.
Nesmělé zívnutí Slunce
uhasí dech noční máry
a ozáří gotické oblouky
sepjatých rukou
medlicích se
tisíc let
v závojích
věčného hříchu.
Na tělech mlenců
doutná popel noci
- dvě nehá zraka pavoučího máku
uvízla v síti
napřážené dlaně.
Ten děsivý výkřik
osamělého procítnutí
zají jako pláč
Trojského koně
uvězněného navždy
v útrobách
mých přesýpacích hodin...

